

OMAGIU, CELOR CE ȘI-AU JERTFIT VIAȚA

pentru
27 MARTIE 1918

Evocare de Cicerone Ionițoiu.

Această recunoștință izvorâtă din sufletul poporului român este profundă și permanentă și se datorește faptului că se referă la strămoșii noștri, o populație omogenă apărută înaintea primelor știri scrise, în jurul arcului Carpaților, pe un teritoriu creat și binecuvântat de Dumnezeu.

Ea este menită să constituie puncte cardinale pe trupul înșăngărat al urmașilor care s-au dezvoltat odată cu popoarele bătrânului continent și a căror vitejie a rămas săpată în Columna lui Traian de la Roma.

Rămas ca insulă latină la Gurile Dunării, acest teritoriu veacuri de-a rândul a fost atacat de turci, austrieci și ruși în încercarea zadarnică de a-l acapara.

Noi, cei ce am cunoscut aceste realități, pentru a lăsa nepătată memoria făuritorilor UNITĂȚII noastre, avem datoria să spulberăm minciuna sfruntată a manipulatorilor de istorie, în cazul de față a U.R.S.S.-ului născut din crime în propriul său, crime pe care le-au săvârșit și transmis pretutindeni unde i s'a permis de peste 60 de ani să-și pună cisma. Cu nerușinare scria pe data de 26 Iunie 1940 într'un document diplomatic ultimativ:

"În anul 1918, România folosindu-se de slăbiciunea militară a Rusiei, a desfăcut de la Uniunea Sovietică(?) o parte din teritoriul ei, Basarabia, călcând prin aceasta unitatea seculară a Basarabiei, populată în principal cu ucraineni(?), etc.

Se cerea în plus, partea de Nord a Bucovinei ca "despagubire pentru dominația română în Basarabia timp de 22 ani" (n.n. după recesământul din 1941 în Basarabia se găseau 1.793.493 adică 65,6% români; 449.540 adică 16,4% ucraineni și 164.410 adică 6,0 % ruși).

Nici nu se putea o mai mare denaturare a adevărului. Dar în interesul marilor puteri, minciuna este folosită fără ca cineva să roșească și nici nu ține cont de sângele nevinovat ce va curge datorită mistificării adevărului. Forța nu se bazează pe morală, iar adevărul înăbușit nu poate fi auzit decât atunci când o cer interesele altor mari puteri.

Stă numai în forța noastră să facem ca adevărul să fie auzit fiindcă "Istoria ne-a învățat că nu trebuie să așteptăm nimic de la împărații străini și de la fiii altor neamuri, ci de la propriile noastre puteri"..."

Respectând adevărul istoric să le aducem aminte acestor barbari ai secolului XX (metodele nedeosebindu-se cu nimic față de cele folosite după sec. III), că de abia în 1263 a luat naștere principatul Moscovei (după ce în 862 locuitorii Novgorodului chemaseră pe Ruric să domnească peste ei și să-i apere de cetele de războinici ce-i nelinișteau. În sec. IX cneazul Oleg a pus bazele statului feudal -Kiev- care după 1200 a căzut sub stăpânirea mongolă,

Paralelismul istoric ne dovedește că atunci când lua naștere principatul Moscovei, voievodul Litovei se lupta cu Ungurii pentru apărarea teritoriilor Țării românești.

Si nu peste mult, în 1328, Ivan I. Danilovici primește titlul de mare prinț al Hoardei de Aur din mâinile tătarilor, în timp ce Basarab I, Domnul Țării Românești, îl înfrângea pe Carol Robert regele Ungariei conservându-și independența.

Cutreierat teritoriul dintre Carpați, Nistru și Milcov, atât de misionari catolici cât și de cei ortodocși, paralel cu dezvoltarea târgurilor și căilor comerciale, dovedește întărirea formațiunilor autohtone și constituirea principatului Moldovei prin eliberarea pământurilor de sub stăpânirea tătarilor, și intitularea lui Roman Voievod (1391-1394) care se numea cu mândrie "Domnul Moldovei de la munți până la mare".

Este inutilă întrebarea unde erau rușii, când în istorie voievozii noștri sunt prezenți în nenumărate rânduri ca învingători alungând pe dușmani dincolo de Nistru, râu care după tradiția populară a fost pus de Dumnezeu frontieră între Români și Polonezi.

La pretenția lor de "uniunea de secole a Basarabiei" am putea să le amintim că erau pe Volga sub jugul tătar.

Domnii Moldovei au refăcut și construit mândre și puternice cetăți de apărare care și astăzi grăiesc mărturie a prezenței noastre pe Nistru: Hotin, Sorocea, Tighina, Cetatea Albă, Chilia, meșterii Genovezi și Bistrișeni lăsându-și amprenta pe aceste meleaguri. Tot în această Basarabie, pământ străbun, parte organică a Moldovei, găsim vestitele târguri românești: Bălți, Orhei, Cahul, Bolgrad, Ismail.

Alexandru cel Bun aduce în 1402 Moaștele Sfântului Ioan cel Nou de la Cetatea Albă la Suceava și începe construirea castelului la Limanul Nistrului. Cetatea Albă o găsim documentar consemnată ca punct de vamă către ținutul tătarilor.

Unde erau rușii?

Toate cetățile se găseau construite pe malul drept al Nistrului conștinând lupta permanentă de apărare a Românilor împotriva barbarilor care au jefuit și au făcut să curgă sânge nevinovat pe pământul nostru strămoșesc.

Prințul Ivan III (1462-1505) scutură jugul tătar și unește Rusia centrală, în timp ce Ștefan cel Mare era denumit "Atletul Creștinătății" ca omagiu adus de către Papa Sixt IV domnului Moldovei care salvase Apusul Europei de pericolul păgân și-i scrie lui Ștefan: "Faptele tale săvârșite cu înțelepciune și vitejie contra turcilor infideli, inamici comuni, au adus atâta celebritate numelui Tău, încât ești în gura tuturor și ești în umanitate foarte mult laudat."

Domnul Moldovei urmărind să-și asigure liniștea și libertatea de acțiune împotriva turcilor, trimițându-și solii peste Bug, Ni-pru și Don, încheie tratate de prietenie cu cneazul Ivan III căsătorindu-și chiar fata, pe Elena, cu fiul acestuia, Ivan cel tânăr.

Deci în jurul Moscovei se găseau rușii în 1480 și chiar sub urmașul Ivan IV cel Groaznic (1533 la 1547 cneaz al Moscovei). După această dată devenit primul țar al Rusiei (1547-1584), a început campania expansionistă cucerind hanatele Kazan (1553), Astrahan (1556), trecând la cucerirea Siberiei și reușind să iasă la Marea Baltică,

Domnul Moldovei, Petru Rareș, se ocupă de întărirea malului Nistrului reconstruind din piatră vechea cetate - Soroca - întărind și celelalte puncte, Cetatea Albă, Orheiul Vechi. Tara fi era recunoscută "un adevărat zid de apărare al creștinătății", în-să presiunea otomană crește.

Rivalitățile dintre Habsburgi, Polonezi, Turci și Ruși se accentuează iar balanța se înclină după combinațiile și interesele acestora, dornici de cuceriri.

Politica asupritoare de legare a țăranilor de pământ, a lui Ivan cel Groaznic, a accentuat nemulțumirile și Mihail Romanov, întemeietorul dinastiei - romanovilor - după 1613 va avea de făcut față și răscoalelor țăranesti.

Cazacii, denumire ce cuprinde pe iobagii fugiți de sub jugul feodalilor ruși și polonezi, așezați în regiunea Nipru-Don-Volga vor primi privilegii în sec XV-XVI din partea tarilor ruși în scopul apărării frontierelor împotriva polonezilor, turcilor și tătarilor, transformându-i într-o institutie militară. Dar treptat, libertățile cazacilor vor fi lichidate, divizându-i căutând săi domine, folosindu-se de unii contra altora.

Pe 17 Mai 1656, Gheorghe Ștefan (domnul Moldovei) a încheiat un tratat cu Moscova prin care se recunoștea Nistru drept frontieră de răsărit a țării și dreptul de a recăpăta de la turci, Bugeacul, Cetatea Albă și Chilia.

Deci Basarabia era recunoscută ca românească în timp ce Rusia i se găsea la sute de km. de Nistru.

Țarul Alexei Mihailovici va anexa în 1667 Ucraina orientală.

Petru cel Mare în tratatul încheiat pe 24 Aprilie 1711 la Lutsk cu prințul Dimitrie Cantemir (domnul Moldovei) recunoaște Nistru ca frontieră estică a Moldovei și la art. 11 se preciză:

"Pământurile Principatului Moldovei, după vechea hotărârire moldovenească asupra cărora Domnul va avea drept stăpânire (...) se întind până la Nistru."

Rusia absolutistă nu urmărește decât scopuri expansioniste și chiar Petru cel Mare trece peste Lituania, ocupă Estonia și o parte din Finlanda consolidându-și ieșirea la Marea Baltică.

Secolul XVIII este caracterizat prin politica agresivă atât a Austriei cât și a Rusiei asupra centrului Europei, găsind implicații pe Ecaterina II în războiul de 7 ani (ajungând până la Berlin) și în același timp participând la împărțirea Poloniei. Colaborarea cu Austria împotriva imperiului otoman pentru stăpânirea moștenirii acestuia, îi va aduce noi câștiguri teritoriale ocupând Oceacovul la vărsarea Bugului, ajungând astfel prin Pacea din 1771 la Nistru, în partea de jos. După a doua împărțire a Poloniei ocupă teritoriul din Ucraina de apus atingând Nistrul de sus, devenit hotar între două lumi. Pe această linie de hotar rușii ajunseseră de la sute de km. prin furtigașuri, crime și tot felul de fără de legi, cu tot creștinismul pe care-l pavoazău,

O NOUĂ RĂPIRE, : B A S A R A B I A ;

Poziția Principatelor Române pe harta Europei încurca socoteli-le expansioniste ale Rusiei care după ce se scâldase la Marea Bałtica vrea să iasă și în Marea Japoniei dar și la mările calde p-prin Golful Persic și Bosfor-Dardanele, altfel se înăbușea la golful Finic.

Providența ne-a asezat piedică pe drumul spre Mediterană, după cum fusesem stavilă occidentului, amortizând năvălirile barbare.

Implicându-se în conflictele dintre Marile Puteri în acest sfârșit de secol XVIII, după ce-și înjghebaseră statul în jurul Moscovei, țarii; unul după altul au continuat să meargă pe drumurile sudului.

Și tot în acel timp "Principatele dunărene sînt două state, state suverane, sub suzeranitatea Porții, căreia îi plătesc tribut, în-să cu condiția ca Poarta să le apere de toți dușmanii din afară, oricare ar fi ei, și totodată să nu se amestece sub nici o formă în treburile lor interne". (K.Marx și F.Engels, Opere, vol.10, p.329)

Totuși prin pacea încheiată la Kuciu-Kainargi (1774) Turcia a vândut Austriei "dulcea Bucovină" un "teritoriu de 178 mîle ger-mane cadrate, cu 233 orașe și sate, cu munții cei mai frumoși, cu pădurile cele mai bogate, cu șesurile cele mai roditoare, în fine cheia Moldovei, după cum mărturisește însuși Kaunitz Anton-Went-zel (cancelar al Curții de la Viena). Acesta aprobă să se plăteas-ca "Socoteala" de 15.012 piaștri și 20 parale, plătite dragoma-nului Porții și functionarilor care au participat la războiul murdar făcut în numele Austriei de Thugut, Franz-Maria, ambasadorul Curții de la Viena la Constantinopole. Pentru acest "merit" a fost răsplăt-it cu titlul de baron.

Pentru a se asigura tăcerea s'a dat și generalului rus Rumian-țev un bacșis de 5.000 galbeni cu o tabacheră de aur împodobită cu briliante, în schimbul retragerii trupelor rusești din tinutu-rile Cernauișilor, a Sucevei și a Câmpulungului pe 1 Oct. 1774.

Acest "rapt" se înscrie în succesiunea evenimentelor premer-gătoare răpirii Basarabiei și care va face obiectul răpirii Basa-rabiei din ultimatul din 26 Iunie 1940.

Este de necontestat faptul că Principatele Române constituiau o miză importantă în "jocul" dintre marile puteri în drumul lor spre apele calde ale Mediteranei.

Această "miză" ne-a costat 10 învii rusești, una mai devasta-toare decît alta, lăsând victime cu miile fiindcă toate s-au săvâr-pe trupul țării noastre. Aceasta s'a întîmplat din cauza îmbolnă-virii imperiului care era plătit să ne apere integritatea terito-rială împotriva cotorpitorilor. Armata otomană în care indiscipli-na trupelor devenise o rană ce supura permanent, fără remediu, con-stituia pentru tezaurul imperial o adunătură de "tâlhari" care din cauza lipsurilor în aprovizionare și a mizeriei fugeau din fa-ța inamicului înainte de apariția acestuia (după afirmațiile con-ducătorilor).

Această stare letargică era cunoscută de permanenții adversari care căutau momentul să-l "vindece" prin aruncarea turcului din Pe-ninsula Balcanică. Lucrurile se încurcau la socoteală cînd apărea și alți pretenzenți, care se opuneau. Aceste contradicții au mai du-rat un secol și jumătate.

Țarina Ecaterina II la propunerea lui Iosif II al Austriei a acceptat să discute împărțirea imperiului otoman dar nu s'a reușit din cauza Franței și Angliei care deși angajate în războiul de independență a coloniilor engleze din America, s'au opus planului austro-rus, care în final ar fi vrut să constituie un imperiu bizantin sub nepotul Ecaterinei II, arhiducele Constantin, iar din Moldova și Țara Românească să formeze un regat al Daciei sub un principe acceptat de Moscova și Viena.

Totuși Țarina a profitat de propunerea Austriei și a ocupat Crimeea în 1783.

În 1787 Ecaterina II face o demonstrație a forțelor ce dispunea organizând o vizită în ținuturile cotoprite, însoțită de reprezentanții Franței, Austriei și Angliei de la Petersburg, la care s'a alăturat Iosif II cu regele Poloniei, Stanislas Poniatowski. Trecând prin fața orașelor pavoazate cu arcuri și inscripții potemiene "Drumul Bizanțului" a ajuns la Sevastopol în fața flotei de război ruse, care în cel mult 48 ore putea ajunge în fața Constantinopolului.

În fața acestei provocări Turcii au închis pe ambasadorul Bulgakov (al Rusiei) pe 15-08-1787 la Edicule declansându-se un nou conflict ce a dus la ocuparea Moldovei și Țării românești în 1789, an în care tulburările din Ungaria și Țările de Jos cauzate de politica represivă a lui Iosif al II-lea, la care s'a adăugat și izbucnirea revoluției franceze, au silit pe împăratul Austriei să încheie pacea de la Șistov în August 1791.

Rusia a fost nevoită să încheie pacea de la Iași pe 9-01-1792 din cauza evenimentelor din Polonia și progresele revoluției franceze. Acum ajunge Rusia la frontieră comună cu Moldova, iar Poarta se obligă să respecte privilegiile Țărilor române.

Prin Convenția guvernului Francez din 19 Noiembrie 1792 se spune "că va acorda fraternitate și ajutor popoarelor care ar vrea să-și cucerească libertatea" invocând dreptul popoarelor la autodeterminare. Astfel Franța alătură de Suedia, Polonia și Turcia reia lupta cu monarhiile absolutiste Austria, Prusia și Rusia.

Țările române au constituit o atenție deosebită prin rechemarea ambasadourilor Franței de la Viena, Varșovia și Petersburg și înființând consulate franceze la Iași și București în 1796 și după o scurtă întrerupere (1798-1802) din cauza expediției din Egipt, s'a făcut un pas înainte numind pe Reinhard ca rezident la București în 1803.

Napoleon care urmărind supremația continentală și doborârea Angliei prin stoparea drumului continental al Indiilor, împinsese Turcia la alianță nefirească cu Rusia (Decembrie 1709) fapt ce a atras imediat și Anglia (Ianuarie 1799). Cum interesele marilor puteri se schimbă, nici această alianță ruso-turcă n-a durat. Machiavelicul la formarea coaliției a III-a, propune lui Napoleon să ofere Austriei, Bulgaria și Principatele Române, pe de o parte pentru despăgubirea de pierderile din Italia și Germania, pe de altă parte pentru oprirea Rusiei în drumul spre Constantinopol. Dar Napoleon care câștigase prin pacea de la Bratislava (1805) Dalmatia, urmărește să prelungească armata din această provincie până la Dunăre și obținând alianța Tutciei să poată porni campania din 1806 împotriva Rusiei. A și realizat aceasta, împingând Turcia în război.

Dar combinațiile n-au ieșit cum erau prevăzute deoarece Rușii trec peste Țara Românească și se unesc cu Sârbi în timp ce revolta ienicerilor urmată de un mare măcel a reușit să îl înlocuiască pe sultanul Selim III, cu Mustafa III. Napoleon a reușit să izgonească flota engleză ce sosise în Marea de Marmara pentru a sprijini pe ruși.

Aceste combinații fac și desfac alianțe, fără logică sau morală, bazate numai pe interesele de moment și pe slăbiciunile unora sau altora. Astfel moartea sultanului îl desleagă pe Napoleon de angajamentul împotriva Turciei și prin pacea de la Tiliș (1807-1809) asistăm la înțelegerea dintre Alexandru I și Napoleon făcând cauza comună pentru eliberarea tuturor provinciilor imperiului otoman din Europa (cu excepția Rumeliei și Constantinopolului), țarul manifestându-și dorința de a ocupa Finlanda și Turcia, țarul și noul sultan vor încheia în Aug. 1807 un vremelnic armistițiu.

Odată cu reînceperea războiului franco-austriac se reiau ostilitățile dintre ruși și turci în toamna lui 1809 iar în Decembrie 1811 turcii sunt înfrânți,

În plină campanie a lui Napoleon contra Rusiei, înainte de înfrângerea de la Borodino (7 Sept. 1812, rușii au încheiat pe 28 Mai 1812 Pacea de la București refuzând să se mai retragă din Basarabia. Cu aceea ocazie țarul Alexandru I în Manifestul adresat nobilimii ruse (precizează Nicolae Ciachir) se subliniau avantajele, că ... în noua provincie se va găsi pământ roditor, păduri, iazuri abundând de pește, nesfârșite herghelii, cirezi de vite, turme de oi.

Acum, în 1812, Rusia a profitat de slăbiciunea Turciei (care nu putea ceda ceea ce nu-i aparține) și a smuls Basarabia pământ din vatra strămoșească a Românilor, pământ care a revenit la ai lui, în 1918 prin votul de autodeterminare și despre care Stalin pretinde cu nerusinare că Românii "profitând de slăbiciunea militară a Rusiei a smuls Basarabia."

La aceea dată această jumătate de Moldova (45.629,9 km.p.) era locuită după statistica din 1817 de 419.240 români și 30.000 ruteni

Nu putem neglija un alt element esențial, anume că în statisticele din Moldova erau înscrise la acea dată a raptului, 1274 clerici ce funcționau în Basarabia (992 fiind de neam moldav) și slujeau în 40 de mănăstiri și Schituri, precum și în 775 biserici ce se aflau sub jurisdicția Patriarhiei de la Constantinopol.

Rusia "a doua zi" după Pacea de la București, se grăbește pe 26 Iunie 1812 să promulge statutul special de colonizare pe baza căruia sunt așezați cu privilegii bulgari, găgăuzi, germani din partea ocupată a Poloniei de rusi, sau din Saxonia și Wurtemberg, evrei din Galitia, Elvețieni din Vaud, Francezi....

Și în anul următor se trece la rusificare prin introducerea limbii ruse în administrație, școli și biserică.

Despre ce a urmat nu e rău să amintim ce povesteste Karl Marx "În însemnările despre Români" la pag. 117 : "... Au avut excесе groaznice. Contribuții de tot felul în produse, furaje, vite, corvezi, hotii, omoruri, etc. Bărbați și femei au fost înhamati la care cu vizitii cazaci care nu-și cruțau nici băta, nici vârful lăncii..."

Scriitorul rus Afanasieff-Ciujbinsky vorbește de "exploatarea barbară a țaranului român care cu toate procedeele folosite pentru rusificarea lui, cu toată interdicerea limbii române și folosirea cnutului și ruperea dinților pentru învățarea limbii ruse" a rămas statornic neschimbându-și obiceiurile, vorba și morală.

Savantul rus Zapciuk spune că "Moldovenii sunt elementele autohtone ale Basarabiei și că reprezintă mai mult de trei sferturi din populație", în timp ce în ultimatumul sovietic (26 Iunie 1940) guvernul sovietic mințea cu aceeași nerusinare, că Basarabia este "populată mai ales din ucraineni", care în realitate formau o mică minoritate cu toată rusificarea forțată.

În Europa secolului XIX dominată de interesele crescânde, ale Marilor Puteri și pentru problema balcanică, concretizate în măsuri luate de cele 3 Congrese (Viena 1815, Paris 1956 și Berlin 1878), Moldova și Țara Românească au reușit, în ciuda jafurilor rusești și turcesti, ajutate de suflul naționalităților purtat de tineretul ce începuse să studieze în Apus, să obțină trei județe din sudul Basarabiei, să facă Unirea Principatelor aducându-și domn străin și să-i câștige prin luptă independența.

În Păienjenisul contradicțiilor internaționale în care se găseau, prinse Principatele Române, de la Petersburg la Londra, Mihail Kogălniceanu (ministru de externe) a trimis Turciei un memoriu cu 7 revendicări în schimbul neutralității, printre care: recunoașterea individualității statului român și a numelui de România, admiterea reprezentantului ei în corpul diplomatic, inviolabilitatea teritoriului român și delimitarea insulelor Dunării, fixarea graniței între România și Turcia la gurile Dunării... Refuzul Turciei de a le satisface l-a făcut pe ministrul de externe să îi însărcineze agenții diplomatici români să aducă la cunoștință ororile săvârșite în Balcani de înalta Poartă încheind "armata română freamă sub jugul disciplinei, doritoare să ia parte în luptă. Peste 3 zile Serbia urmată de Muntenegru declarau război Turciei.

Războiul agravând criza orientală fac să se întâlnească Alexandru II, cu Iosif II la catelul Reichstadt din Boemia și după ce se înțeleg verbal pe 26 Iunie 1876 ca Austro-Ungaria să își ia o parte din Bosnia și Hertegovina, Serbia și Muntenegru, iar Rusia să revină la hoarele din 1856, urmând să se acorde autonomia Bulgariei. Pentru ca discuțiile să nu rămână doar vorbe, perfida Rusia la începutul lui Ianuarie 1877 a iscălit o Convenție în acest sens la Budapesta și diplomația țaristă a convins celelalte 5 Puteri să semneze Protocolul de la Londra din 31 Martie 1877 obligând Turcia să înceapă reformele, în caz contrar mandatând pe Alexandru II să declare război. Și grăbită, Rusia delegă pe Dimitri Stuart (agentul ei diplomatic de la București) să iscălească Convenția care prevedea că toate cheltuielile trecerii armatei ruse vor fi suportate de Petersburg și obligația de a "menține și a apăra integritatea actuală a României."

Acest angajament nu o va împiedica, după cele două telegrame de ajutor către armata română, și după victoria datorată trupeilor române care au lăsat la Plevna și Vidin circa 10.000 de morți, ca nici să nu admită participarea României la Tratatul de Pace de la San Ștefano (19 Feb. 1878) și pe deasupra ca fostă aliată să-i răpească cele 3 județe din sudul Basarabiei, restituite în 1856.

PRINCIPATELE UNITE, a căror independență din 9 Mai 1877, era încă discutată în Cancelariile europene, a ieșit din această încleștare cu confirmarea de stat independent în stare să își apere integritatea teritorială, chiar să ajute comunitatea internațională și pe deasupra cu încă o dovadă a perfidiei și relei credințe rusești.

Scopul acestui scurt istoric este de a prezenta BASARABIA ca parte organică nu numai din Moldova, dar și din România, de a demonstra perfidia rusească de a fura teritorii ce nu i-au aparținut niciodată și de a omagia lupta tineretului basarabean de la sfârșitul secolului XIX pentru a se smulge din ghiarele sistemului barbar rusesc ce subjugase 17 naționalități de la Prut la Pacific.